

Ingezonden ter weerlegging :

Van: S. van Poele

Verzonden: December 2009

Aan: D.J. Kleen

Onderwerp: HHK - Hardegarijp

Dag Daan,

Heb je moed en lust om deze overdenking te weerleggen in het openbaar?

Je hebt de "zaken" in vele van je stukken al uitgelegd, maar het gaat er mij om, dat de "kerkenraad" van Hardegarijp het ook op het web kan lezen dat zij de zielen der gemeente misleiden. Welk een verantwoordelijkheid rust er op de schouders van zulke ambtsdragers, die de naam van ambtsdrager niet waardig zijn.

Des schrijvers naam van de overdenking werd niet vermeld.

Wel dat het onder redactie staat van de kerkenraad.

God zegene Zijn Woord.

Hartelijke groet,

S. van Poele

Overdenking

Gods belofte vervuld

De profeten in het Oude Testament hebben van Christus geprofeteerd, Die in de volheid des tijds zou komen. Ook de profeet Jesaja was met profetisch licht bedeed en heeft Hem reeds aangekondigd als de Immanuël, hetwelk betekent: God met ons.

En zie, de evangelist Mattheüs wijst in onze tekstwoorden op deze profetie uit Jesaja 7:14.

Wat valt ons nu op? De evangelist is niet alleen opmerkzaam gemaakt aangaande Jesaja's profetie over de geboorte van Christus uit de maagd Maria, maar ook op de volmaakte harmonie tussen het Oude en Nieuwe Testament. Hij begint met op te merken: 'En dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen van den Heere gesproken is door de profeet.' Hiermee wil hij de goddelijke authenticiteit van de Heilige Schrift bevestigen.

Mattheüs spreekt over de vervulling. Vervullen betekent eigenlijk: volmaken, tot volheid brengen, tot volkomen ontplooiing brengen. Jesaja's profetie was reeds tot zaligheid geweest voor Gods volk dat leefde voor de komst van Christus in het vlees. Door het geloof omhelsde het oude bondsvolk reeds de zalige inhoud van deze profetie. Echter, het moest nog vervuld worden, Christus moest nog geopenbaard worden. Het woord der profetie moest nog tot zijn volheid, tot zijn vervulling gebracht worden.

Zo kan de Heere Zijn volk de zaligheid in Christus beloofd hebben, waardoor zij reeds de kracht ervan in hun ziel geproefd en gesmaakt hebben, doch dat het wacht op de vervulling ervan. Weet, dat hetgeen Christus beloofd heeft in uw leven, alleen op Zijn tijd vervuld wordt. Echter, dit gaat gewoonlijk langs een weg waarin u de grond leert verliezen uit de belofte en u als een vijand met God verzoend wordt op grond van Christus' werk. Als de aankondiging dat Christus in hun ziel geboren zal worden al zo groot is voor Gods bedrukte erfdeel, wat zal het dan toch zijn als Hij Zijn belofte vervult en Zichzelf openbaart als de Immanuël: God met ons. We weten dat de oudtestamentische profetie van Jesaja op Gods tijd vervuld is geworden. Daarmee geeft de Heere te kennen dat Hij al Zijn beloften gewis en zeker op Zijn tijd zal vervullen. Ziet u behalve de schone harmonie van het Oude en Nieuwe Testament ook die van een belovend en vervullend God? Christus Zelf heeft deze harmonie in Zijn Hogepriesterlijk gebed aangegeven, door te zeggen: 'Uw Woord is de waarheid.' (Johannes 17:17) En waarin komt de harmonie tussen het Oude en Nieuwe Testament in het bijzonder openbaar? Wel hierin dat Christus als de Immanuël verhoogd en verheerlijkt wordt. Christus Zelf heeft hierop gewezen als Hij zegt: 'Ik kom, in de rol des Boeks is van Mij geschreven.' (Psalm 40:8) Hij hield de Joden voor: 'Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het die van Mij getuigen.' (Johannes 5:39) Ook heeft Christus de Emmaüsgangers op deze schone harmonie gewezen, want we lezen in Lukas 24:27: 'En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit in al de Schriften hetgeen van Hem geschreven was.' De evangelist geeft tot versterking van Gods kinderen te kennen dat zij met een belovend en een vervullend God te doen hebben. Hij is het Begin en het Einde en Hij laat nooit varen het werk dat Zijn hand begon. Wat Hij belooft, vervult Hij ook. Dit gebeurt echter op zulk een wijze, dat Hij ervoor geëerd zal worden en u erkennen zult dat het alleen vrije genade is. Vrienden, is deze verborgenheid u reeds een verborgenheid geworden die voor u niet verborgen kon blijven? We wensen u de waarachtige wedergeboorte toe, opdat er zo plaats wordt gemaakt voor Christus in uw hart. Dan zult u zien de schone harmonie tussen het Oude en Nieuwe Testament, maar ook zal de harmonie tussen God en uw ziel geopenbaard worden. Namelijk dat Hij is uw Immanuël ofwel: God met u en u met God. Christus wordt u nog weer voorgesteld. Waakt ervoor dat u zich niet verhardt, naarmate u meer van Christus hoort dat hij is de Immanuël: God met ons.

Commentaar – DJK : Onlangs kreeg ik van iemand een briefje met deze volgende vraag: *“Hoe kan een mens nu, nadat hij ontdekt is door de wet, levend gemaakt worden door de belofenis van het Evangelie? Er zijn er velen die ontdekt worden aan de wet en nochtans de belofenis niet hebben verkregen. Bovendien, met een belofte alleen kan een mens niet sterven. Velen krijgen een belofte, maar gaan toch verloren.”*

De gedachtegang uit deze vraagstelling kom je hier en daar helaas nog weleens geregeld tegen. Dit wordt dan vaak naar voren gebracht om te spreken van zielen die met de zgn. nachtschuit zijn vetrokken. Zielen die wel een belofte van God menen verkregen te hebben, maar de zekerheid nog meenden misten. Want, zo zeiden zij, en hun zielenherders, dan: “het moest nog wel toegepast worden!” Bij het lezen van deze vraag, kunnen de volgende vragen in ons hart oprijzen. Namelijk, wat verstaat men dan onder ‘een openbaring van Christus’, en wat verstaat men onder ‘het verkrijgen van een belofte?’ Met daarbij de derde vraag: ‘hoe komt het toch dat velen alzo denken?’

Deze meditatie, en de (door mij) hierboven vermelde vraag, deed me denken aan het bezoek wat ik onlangs bracht aan twee oude achtenswaardige christenmensen. Ook zij hadden een belofte van de Heere gekregen, maar meenden beiden dat ze hier (nog) niet mee konden sterven. Ook zij menen dat ‘het’ nog moest worden toegepast. Voor alle duidelijkheid, we spreken nu niet over uitreddingen in de weg der geestelijke beproevingen in het leven der genade. Nee, het gaat hier dus over de beloftenissen des Heils. Ik vroeg deze oude mensen of ze me (nog eens) wilden vertellen, wat toch den Heere tot hun zielen had willen spreken. Welke woorden, en in welke toestand zij toen verkeerden. Hij vertelde me, dat hij, nu inmiddels zo’n ong. 30 jaar geleden, toen hij nog werkzaam was op een fabriek, deze volgende woorden kreeg in de nood en dood van zijn bestaan, in een toestand dat hij gevoerd werd met smeking en geweent voor God, in een moment dat hij werkelijk niet meer zalig kon worden, afgesneden van alle hoop, vielen er deze woorden in zijn ziel: *“De schuld uws volks hebt Ge uit Uw boek gedaan, ook ziet Gij geen van hunne zonden meer aan...”* Vooral de laatste woorden galmden voor lange tijd nog na in zijn verloren (gerechtvaardigde) ziel. Hij vertelde me dat deze woorden met kracht kwamen, en hem een uitzinnige innerlijke vreugde, blijdschap en vrede brachten. Ik vroeg hem hoe het in de tijd daarna was. Hij vertelde me dat hij in deze liefdevolle vrede nog voor enkele weken had mogen wandelen. Hij zei me ook, dat hij daar nog weleens aan terug dacht, want dat kon hij maar niet vergeten. “Ik heb weleens gedacht en gehoopt dat dit die zaak der verlossing was, maar misschien heb ik me wel vergist, het moet nog worden toegepast...”, vertelde hij me. Ja lezer, dat is toch wat...!! Vergelijk Lukas 24 vers 21a : *En wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israel verlossen zou.* Daarna kreeg zij enige vrijmoedigheid om enkele dingen uit haar leven te vertellen. Precies de woorden herinner ik me niet meer, maar waar het om ging, ben ik nooit meer vergeten. Ze vertelde me dat ook zij in weg van geestelijke afsnijding, in een weg van alle hoop verloren te hebben, waarin ze niet meer zalig kon worden, en zij een laatste noodschreeuw om redding deed, deze woorden in haar ziel vielen: *“Ik heb verzoening voor u gevonden bij de Vader...etc”* Dit was dus niet in de weg der ontdekking, want daar had zij en hij wel jaren in gelopen. Nee, dit was in de weg van geestelijke afsnijding. En ook zij heeft in deze liefdevolle vrede nog voor weken mogen wandelen. Dat dit de weg van Gods heilige recht is, de weg van ellende, verlossing en dankbaarheid, durfden deze twee

gerechtvaardigde zielen maar allerminst te denken. Wat is het toch waar, geliefden, namelijk dat het Koninkrijk Gods niet is gelegen in opgeblazen woorden, maar in Goddelijke kracht, 1 Kor. 4:19-20. Velen van Gods volk hebben die verbrijzelende kracht in hun leven geestelijk ervaren, waarover u kunt lezen in Jes. 57:15, maar missen de woorden van de zaken. Nu is dat natuurlijk vele malen beter, dan de woorden te hebben en de zaken te missen. Een verschil van hemel en hel. Maar omdat ze zo menigmaal de woorden van de zaken komen te missen, ontberen zij ook zo menigmaal de hemelse troost die juist hen zo toekomt. Gods volk moet daarom licht over ontvangen licht ontvangen, om te weten wat ze in Christus deelachtig zijn geworden. De Erskines spraken daarom weleens over de zekerheid des geloofs, hetgeen dus geestelijk ziet op de verbrijzeling van de ziel. Hier wordt de belofte door het geloof geschonken, dewelke is werkende door de liefde Gods in Christus. Hier wordt de zondaar door dat geloof in Christus ingelijfd, en middels dit geloof ontvangt hij het nieuwe leven uit Hem. Dit is de zaak geestelijk verwoord in HC zondag 7. Deze verkregen zaak kan geen leed ooit uit hun geheugen wissen. Wanneer de Heere hen hier dan nog eens meerdere malen licht over heeft willen schenken, dan krijgt zo'n ziel de zekerheid des gevoels erbij, zouden de Erskines gezegd hebben. Hier is de ziel dus een weinig opgewassen. Naar mijn bescheiden mening spreekt de apostel in dit verband over de zekerheid des verstands. Nu heeft zo'n ziel er meerdere malen licht over ontvangen, over wat er toen gebeurt is. Vaak doet den Heere dat met een soort bevestigingswoord op datgeen Hij eerder heeft willen spreken. Ik ken een man diens ziel gered is geworden met deze woorden: "neemt, eet, dit is Mijn lichaam, gedenkt en gelooft dat dit een volkomen verzoening is voor al uwe zonden...", deze woorden vielen bij hem in zijn hart ook in een weg van geestelijke afsnijding, en kwamen met een verbrijzelende liefdeskracht. De Heere heeft deze woorden heel toepasselijk willen bevestigen met woorden uit Ruth 2:14, waarin het volgende geschreven staat: *Als het nu etenstijd was, zeide Boaz tot haar: Kom hier bij, en eet van het brood, en doop uw bete in den azijn. Zo zat zij neder aan de zijde van de maaiers, en hij langde haar geroost koren, en zij at, en werd verzadigd, en hield over.* Ook deze woorden vielen bij hem in met een verbrijzelende liefdeskracht. Hoe kwamen deze woorden overeen met hetgeen den Heere daarvoor van vrede had willen spreken. Weer kon deze jongeman niet ontkennen wat de Heere daar tot hem met grote kracht had willen spreken, maar nog durfde hij het er nog niet voor te houden. Drie jaar later kwam den Heere er nog eens zeer liefdevol op terug, en toen durfde hij het niet meer te ontkennen, en moest hij het geloven, en mocht hij er ook de baten van hebben. Maar, toen moest hij er ook van gaan getuigen dat de Heere ook voor hem persoonlijk was opgestaan tot rechtvaardigmaking. Komt luitert toe, gij Godsgezinden...Wat is het toch waar wat de Heere Jezus aangaande de Emmausgangers destijds heeft moeten betuigen: *O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?, Luk. 24:25-26.* Hoevelen van Gods lieve volk durven het er, vanwege dat eeuwige grote wonder aan hun ziel geschiedt, of vanwege pure onkunde of de dwalingen waarin ze geestelijk verstrikt zitten, niet voor te houden. Kijk lezer, dat houdt dat volk niet uit de hemel vandaan, maar het houdt wel de vertroostende kracht van dat hemelse licht uit hun zielen vandaan. Zeker, de Heere heeft tijdens de bediening van het HA nog weleens willen spreken, maar ze durven nog niet van Christus te gaan getuigen, om de reden dat ze menen dat Hij hen nog van de Vader geschonken moet worden. Hoe snel zijn daar dan

weer de vertwijfelingen. Hoe gauw komen die (vervloekte) hedendaagse Judaïsten bij zo'n ziel dan weer op bezoek, om hem/haar te vertellen dat dit de zaak nog niet is. Meestentijds wordt dit verteld door ouderlingen of dorminees die zelf nog nergens kennis aan hebben. Verschrikkelijk...!! Maar het gebeurt helaas nog steeds, en hoe actueel is in dit verband niet de zendbrief van de apostel Paulus aan de Galatiërs. Paulus bestrafte en vermaande de onkundige verlore Galatiërs, door hen te zeggen dat zij de dienstbaren moesten uitwerpen. Ontvang ze niet meer, eet niet meer met hen, geef hen geen koffie meer. Want, het zijn verdervers van het Licht wat ge in Christus hebt ontvangen. *O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs! Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?, Gal. 3:1-5.*

Op deze zelfde wijze heb ik, als zijnde nog maar een jongeling, deze twee oude lieverds trachten te vermanen en onderwijzen. Ik zei hen dat de door God gesproken woorden Christi hen ijdel waren geworden, en zij daardoor van de genade waren vervallen, Gal. 5:4. "Dat kon niet", wierpen ze me tegen, "want er is immers geen afval der heiligen. Nooit zal God de werken van Zijn handen laten varen." Beseften zij nu maar wat ze op dat moment tegen me zeiden, dan zouden ze er wellicht ook de geloofsbaten van mogen proeven, dacht ik zo in mezelf. Maar ik sprak nog even met hen door. Ik zei hen dat ze van de gevoelige genade waren vervallen, omdat zij de woorden, c.q. de aan hen persoonlijk geschonken beloftenissen, voor ijdel hadden gehouden. Het was hun NIETS geworden. Nee, dat was niet waar, want ze konden het nooit meer vergeten. Die zaken waren immers in geen hoek geschiedt! Ik zei hen, dat ze toch meenden op grond van deze zaken, nog niet te kunnen sterven. Dat geeft dan toch duidelijk aan dat deze toegepaste beloftenissen voor u geen enkele eeuwigheidswaarde bevatten, anders zou u dit niet zeggen. Ze wisten niet goed wat ze hier op moesten zeggen. Waar God Zijn Woord spreekt, daar is het op dat moment geschiedt: "Vreest niet, want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; Namelijk **dat u heden geboren is** de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids." Deze oude mensen hadden deze woorden wel niet gekregen, maar wel de inhoud van deze woorden. Ja maar, een geboren Christus is nog geen gekruiste Christus, Kerstfeest is nog geen Golgotha, zo sputterden ze, vanuit hetgeen hen door de hedendaagse Judaïsten geleerd was, me gedurig tegen. Ik wilde hen telkens confronteren met hetgeen ze me zeiden, omtrent hetgeen zij beiden geestelijk doorleefd hebben. Wat kwamen deze woorden bij me terug, die de Heere tot me kwam te spreken toen Hij me riep: *Als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders, Luk. 22:32b.* Maar wat zocht ik naar woorden, en bad ik den Heere of Hij in deze onderwijzing mee wilde komen. Ik zei hen ook, dat doordat zij de inhoud van de woorden van deze beloftenissen, voor ijdel hebben gehouden, zij daardoor ook de Geest van Christus voor lange tijd bedroefd hebben. "Maar dat is nooit mijn bedoeling geweest", sprak de vrouw des huises. Ik zei dat ik dat wel van harte van haar mocht overnemen, maar dat het niets afdoet van hetgeen zij voor ijdel hebben gehouden.

*"Maar Mijn volk wou niet, naar Mijn stemme horen;
Israel verliet, Mij en Mijn geboon;
't Heeft zich and'ren goon, naar zijn lust, verkoren.*

*"k Liet hen dies , veracht, naar 't hun goed dacht, hand'len.
'k Liet dit boos geslacht, naar de keuze viel
Van hun dwaze ziel, in hun wegen wand'len."*

Ik zei hen vervolgens: “ en nu zit u in het donker te wachten op hetgeen de Heere al voor zeer geruime tijd geleden aan uw verloren zielen heeft willen schenken. Waarbij u meent nog niet te kunnen sterven...etc.” Aan hun luisterende vriendelijke houding jegens mij merkte ik dat, ze wel aan het denken waren gezet, maar dat mijn woorden (nog) geen kracht deden. Werp u brood uit op de wateren, en gij zult het vinden na vele dagen. Wat heb ik in het begin gedurig de maaikar achter de zaaikar willen hangen. Wat een dwaas, was ik. Maar een mens leert natuurlijk niet alles op een dag tegelijk. Ook hierin moest ik weleens door schade en schande, wijs worden, NEE, de wijsheid van Hem gedurig begeren! Maar, daar heb ik nu gelukkig een beetje doorheen mogen zakken. Ik mag nu hier en daar weleens een woordje spreken of schrijven, zonder om te zien. “Na vele dagen vinden.....” betekent ook, op Gods tijd vinden, lezer. Toch heb ik zoveel mogelijk getracht te spreken vanuit het Woord, met name vanuit de woorden van de Galatenbrief, want die waren als geen ander van toepassing op deze twee zielen, die bij vernieuwing in (gevoelige) dienstbaarheid waren vervallen. Later dacht ik hierover: ‘wanneer een achtenswaardige dominee van hun eigen kerkverband hen deze dingen had gezegd, dan had het voor hen wellicht van meer waardij geweest.’ Maar, dat geeft niet. Het ging immers niet om mij, maar om God in Christus verheerlijkt in hun beider zielen. Het ging er mij dus om dat ze de woorden Gods in het doorleefde dodelijkst tijdsgewricht, voor ijdel hadden gehouden, en daardoor (nog) niet vanuit Christus Jezus, hun Zaligmaker durfden te getuigen. Ze kenden de krachten, maar schroomden vanuit hun zielsverlossing te spreken. De dag erna kreeg ik deze twee gerechtvaardigde zielen nog opgebonden in gebed. Ik mocht hen onder tranen opdragen bij den Heere, zeggende: “Heere, gedenk toch Uw eigen lieve volk. Verlos hen uit die vervloekte banden van dienstbaarheden. Opdat ze groot van U en Uw wonderlijke werken mochten gaan spreken. Van Christus en Dien gekruisigd, en juist daardoor te meer van de zgn. vrome godsdienst gehaat zullen worden.” Ja lezer, wat is het een voorrecht om Zijn smaadheid buiten de legerplaats te mogen dragen. En als het Gode behaagt, om dezulken dan nogmaals met kracht te willen vertroosten, c.q. te willen bevestigen, en zij het er dan nog niet voor durven te houden, kan het gerust zijn dat zulke zielen op hun sterfdag met een schrik in de hemel zullen vallen. Maar voor deze schrik was in hun leven wel grond geweest. Een geschonken grond door de toegepaste kruisverdiensten van Christus Jezus. Wat is het toch waar dat dezulken meestentijds ogenschijnlijk liever in een gevoelige dienstbaarheid wensen te leven en sterven, dan met Paulus de gevoelige vrijheid in Christus te verkiezen. Een mens is onder de wet of onder de genade, Rom. 6:14. Kijk lezer, het is natuurlijk wel zo dat, wanneer een kind van God uit deze gevoelige banden van dienstbaarheid op wat voor wijze dan ook verlost mag worden, ook dan de helse vervolgingen eigenlijk pas op hem losbarsten. Want, dan pas gaat een ziel eigenlijk pas de smaadheid dragen om Zijns Naams wille. Dan pas wordt dat volk, met name door de zgn. vrome godsdienst, die wel menen wedergeboren te zijn -maar

Christus niet kennen, het meest en het felst gehaat. Dan pas krijgen dezulken met Stefanus, de stenen naar het hoofd geworpen. Dan pas is er voor henlieden geen plaats meer in die verrotte kerkelijke stinkherberg. Een ziel mag van de duivel wel spreken van diepe overtuigingen, over wenen voor God, maar spreek NOOIT van Christus als je schuldovernemende Borg en Zaligmaker, want dan krijg je de hel, op wat voor wijze dan ook, direct op je af.

Ik citeer hier nogmaals een gedeelte, waarmee ik dit schrijven heb willen aanvangen: Onlangs kreeg ik van iemand een briefje met deze volgende vraag: *“Hoe kan een mens nu, nadat hij ontdekt is door de wet, levend gemaakt worden door de belofenis van het Evangelie? Er zijn er velen die ontdekt worden aan de wet en nochtans de belofenis niet hebben verkregen. Bovendien, met een belofte alleen kan een mens niet sterven. Velen krijgen een belofte, maar gaan toch verloren.”* Bij het lezen van deze vraag, kunnen de volgende vragen in ons hart oprijzen. Namelijk, wat verstaat men dan onder ‘een openbaring van Christus’, en wat verstaat men onder ‘het verkrijgen van een belofte?’ Met daarbij de derde vraag: ‘hoe komt het toch dat velen also denken?’

Vroeger sprak men in het gezelschapsleven weleens over een openbaring van Christus, waarmee men dan een heenwijzing vanuit het Woord naar Hem bedoelde. Over dat een overtuigde ziel een heenwijzing kreeg vanuit het Woord, dat het in Hem moet komen. Dit wordt inderdaad ondervonden op de zgn. toeleidende weg naar de Vrijstad. Maar hiermee is die vluchter nog niet bevrijd van zijn bloedwrekende achtervolger. De wrekende eis van Gods heilige wet, die hem zonder ophouden toebrult: ‘betaal Mij wat gij schuldig zijt!’, drukt nog immer als een zware last op zijn ziel. Wanneer een ziel dus zo’n heenwijzing krijgt vanuit dat Goddelijke Woord, dan leert hij daarmee dat er nu, wil het ooit nog kunnen komen tussen God en zijn vervloekte ziel, in en vanuit hemzelf geen enkel goed meer voort kan komen. Hier krijgt de ziel te zien dat het van/uit Hem zal moeten komen. Dit kan geestelijk een korte verademing geven, een gevoel van een weinig rust op weg naar de Vrijstad. Het kan zelfs zo liefelijk zijn, dat een ziel ‘denkt’ dat daar zijn zonden hem zijn vergeven, maar niets is minder waar dan dat, om de reden dat dit Woord niet is geschonken maar hem is voorgehouden als een heenwijzing. Als een soort geestelijk heenwijsbord dat hem vertelt waar en in Wie hij zijn Heil moet zoeken. Hij krijgt hier van verre een zicht op de Vrijstad, maar hij is nog niet in die Vrijstad aangekomen, om de reden dat hij geestelijk nog niet van zijn oude wortel is afgesneden. Hij moet de heerschappij der wet(=zijn eerste man) nog afleren sterven in de weg van de kruis- en vloekdood, Rom. 6:3-8. Kijk lezer, u moet en mag NOOIT vergeten dat die vluchtende ontdekte zondaar hier nog immer in dienstbaarheid verkeert. Waarom dan? Omdat Gods heilige wet voor hem nog niet is voldaan krachtens toepassing...!! De staat van dienstbaarheid betekent ook de staat des doods, de staat waarin hij nog met ketenen aan de zonden is gebonden waarmee satan hem in zijn klauwen houdt. Hij verkeert hier nog steeds in het verbroken werkverbond, en werkt zeven schoften daags om in het reine voor God te komen. Maar, wanneer God deze zwoegende zondaar dan, NIET een belofenis schenkt, maar een heenwijzing geeft, wordt hij de inhoud van deze woorden innerlijk gewaar: Deze is Mijn geliefde Zoon in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem...!! Geschiedt dit dan altijd middels deze woorden? Nee, dat schreef ik u al, het gaat hier om de inhoud van deze woorden. Hier gaat een ontdekte zondaar meer en

meer de dood op al zijn eigen werken leren schrijven, maar nog niet geheel! De inhoud van deze woorden kan God een ziel ook bekend maken door hem geestelijk uit Zijn Woord voor te houden: “want de beloften Gods zijn slechts ja en amen in Christus Jezus.” Deze woorden kunnen een heenwijzende- maar ook een ontledigende geestelijke werking op een ontdekte zondaar hebben. Vroeger zeiden de oudjes, die wijsheid bij God vandaan hadden verkregen in het geestelijke bakeren, dan weleens: ‘werp uw net dan eens aan de Andere zijde om het Daar te mogen vinden...?!’ Tegenwoordig leven we helaas in een tijd waarin velen als volgt redeneren: “het feit dat die ontdekte zondaar gaat vluchten, gaat roepen tot God, gaat reformeren, gaat lezen, gaat....noem verder maar op, duidt toch op geestelijk leven. Want een dood mens doet al deze dingen immers niet?!” Hoedanig wordt door alzo te spreken Gods Woord verkracht en vele zielen voor eeuwig bedrogen voor de eeuwigheid. Hoevelen hebben zeer heimelijk hun zgn. behoudt in dit soort hersenspinsel al niet gevonden. Want, zo redeneren ze dan stillletjes: ‘wanneer dit de tekenen zijn van het eerste leven, dan ben ik daar geen vreemdeling van, en eenmaal levend gemaakt kan nooit meer verloren gaan voor God.’ De bodem van de hel ligt werkelijk geplaveid met dit soort ontdekte zondaren bij wie het nimmer in Christus de Vrijstad, heeft mogen komen, geliefde lezer. Laat u toch waarschuwen voor dit soort bedriegerijen. Vergeet nooit vergeten dat de wet niet uit geloof is, en dus ook de overtuigingen der wet niet uit of door het geloof geschieden, Gal. 3:12. Gods Woord wordt alzo redenerende vreselijk onteert en van haar Waarheid ontdaan. De apostel leert ons in Rom. 3 vers 20 dat door de wet de kennis der zonden is, dus ook de overtuigingen van zonden is. Is daarmee een ziel dan alrede wedergeboren? Nee, want dit geschiedt hem wel door de Heilige Geest, die het instrument van Gods heilige wet hanteert om hem te ontdekken, te ontledingen. Niet tot levendmaking maar juist tot geestelijke doding. *Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven, Rom. 6:7-8.* Gestorven waaraan, dan? Namelijk aan hetgeen God van hem eist in Zijn heilige wet. Dat is nu het sterven aan de wet, waar Paulus over spreekt in Gal. 2:19-20. Daarom lezer, een ziel moet sterven wil hij leven, hij moet verloren gaan wil hij behouden worden, hij moet afgesneden worden wil hij in Hem ingelijfd kunnen worden, hij moet naar de hemel dwars door de vloek van de hel heen. Dit is geen praatje, maar een zielsdoorleving, hoor! Daar is die ziel zelf bij. Velen zijn wel vermoeid geraakt van het vluchten de lange reis naar de Vluchtstad, maar het is bij hen nimmer buiten alle hope geworden, lees Jes. 57:10. Lees hier de doorleving van de psalmist in Psalm 116:

Ik lag gekneld in banden van den dood, Daar d' angst der hel mij allen troost deed missen; Ik was benauwd, omringd door droefenissen; Maar riep den HEER' dus aan in al mijn nood:

"Och HEER', och wierd mijn ziel door U gered!" Toen hoorde God; Hij is mijn liefde waardig. De HEER' is groot, genadig en rechtvaardig, en onze God ontfermt zich op 't gebed.

D' eenvoudigen wil God steeds gadeslaan. 'k Was uitgeteerd maar Hij zag op mij neder. Keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder: gij zijt verlost; God heeft u welgedaan!

Gij hebt, o HEER', in 't dood'lijkst tijdsgewricht, mijn ziel gered, mijn tranen willen drogen, mijn voet geschraagd; dies zal ik, voor Gods ogen, Steeds wandelen in 't vrolijk levenslicht.

Ja lezer, in die dodelijke stonde heeft God hen door het geloof in de toegepaste beloftenissen Gods in Christus, wel gedaan. Dat al dat verlost volk dit er soms niet voor durft te houden, is een andere zaak. Daar hebben we hierboven juist iets over willen schrijven. Daarnaast ook niet vergeten dat de een deze zaak geschonken krijgt, c.q. wordt ingelijfd, c.q. met Hem wordt verenigd, middels een groot geloof. Een ander weer door een klein geloof. Dit ziet op de kracht van het geloof waardoor deze zaak geestelijk geschiedt. Maar geloof is geloof, want al had ge slechts het geloof van een mosterdzaad, staat er geschreven. De mate en de kracht van het geloof waardoor de ziel met Christus wordt verenigd is vaak evenredig aan de helse benauwdheid en de diepe droefenis waaruit die ziel verlost is geworden. Dus hoe dieper de nood, hoe groter het geloof. Maar voor hen allen geldt het: "Die in de nood uw Redder is geweest!" Om dit een weinig te willen verduidelijken, wil ik u in gedachte meenemen naar twee verloskamers op een ziekenhuis. Twee moeders baren een kind, bij de ene moeder is het kind binnen een uur geboren. Bij de andere moeder duurt het wel 20. Beiden hebben ze een kindje mogen baren, beiden waren ze blij en verheugd, maar bij die moeder die haar kindje door een weg van diepere smart heeft moeten baren, lag de blijdschap van haar verlossing, in die stonde wanneer ze haar kindje op haar borsten krijgt gelegd, toch veel dieper. Dit is maar een aards beeld, van hoe u dit geestelijk dient te verstaan, lees Joh. 16:21. Beiden kregen een kind, maar de verlossing bij de een lag dieper da bij de ander. Zo ook geestelijk, waardoor de een middels een groter geloof in Christus is verlost geworden dan de ander. Het Voorwerp van beider geloof is gelijk, maar de kracht waarmee ze Hem geestelijk in hun ziel hebben gebaad, kan dus wel degelijk verschillen. Het kleine geloof is daarom minder standvastig, meer aangevochten, dan het grote en het sterke geloof. De Heere heeft hier allemaal Zijn eigen onbegrijpelijke bedoelingen mee. Bedenk ook dat de Heere Jezus Zijn discipelen meestentijds 'kleingelovigen' noemde. Later, wanneer zij door Hem uitgestoten waren geworden, waren zij in dit geloof opgewassen tot geestelijke Vaders in de genade Gods in Christus. *Daarom, broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen, 2 Petrus 1:10.* Daarbij dienen wij immer te bedenken dat de groot- en sterkgelovigen de kleingelovigen in Christus altijd tot een geestelijke hand en voet dienen te zijn. Maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders...

Nu ik enkele dingen omtrent het verkrijgen van een belofte, het verkrijgen van een heenwijzing naar Christus, en over de openbaring van de Persoon van Christus heb willen schrijven, kunnen wellicht de meesten wel te geestelijke toepassing maken op de dwaling in de tekst van de meditatie. Voor hen die dit nog niet zo makkelijk kunnen, wil ik ten overvloede nogmaals stukje voor stukje de tekst met u doornemen. Ik citeer hier nogmaals de tekst :

Meditatie: De profeten in het Oude Testament hebben van Christus geprofeteerd, Die in de volheid des tijds zou komen. Ook de profeet Jesaja was met profetisch licht bedeed en heeft Hem reeds aangekondigd als de Immanuël, hetwelk betekent: God met ons. En zie, de evangelist Mattheüs wijst in onze tekstwoorden op deze profetie uit Jesaja 7:14. Wat valt ons nu op? De evangelist is niet alleen opmerkzaam gemaakt aangaande Jesaja's profetie over de geboorte van Christus uit de maagd Maria, maar ook op de volmaakte harmonie tussen het Oude en Nieuwe Testament. Hij begint met op te merken: 'En dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen van den Heere gesproken is door de profeet.' Hiermee wil hij de goddelijke authenticiteit van de Heilige Schrift bevestigen. Mattheüs spreekt over de vervulling. Vervullen betekent eigenlijk: volmaken, tot volheid brengen, tot volkomen ontplooiing brengen. Jesaja's profetie was reeds tot zaligheid geweest voor Gods volk dat leefde voor de komst van Christus in het vlees. Door het geloof omhelsde het oude bondsvolk reeds de zalige inhoud van deze profetie. Echter, het moest nog vervuld worden, Christus moest nog geopenbaard worden. Het woord der profetie moest nog tot zijn volheid, tot zijn vervulling gebracht worden.

DJK : Hier is op zich weinig van te zeggen. Maar nu komt de toepassing...

Meditatie: Zo kan de Heere Zijn volk de zaligheid in Christus beloofd hebben, waardoor zij reeds de kracht ervan in hun ziel geproefd en gesmaakt hebben, doch dat het wacht op de vervulling ervan. Weet, dat hetgeen Christus beloofd heeft in uw leven, alleen op Zijn tijd vervuld wordt. Echter, dit gaat gewoonlijk langs een weg waarin u de grond leert verliezen uit de belofte en u als een vijand met God verzoend wordt op grond van Christus' werk. Als de aankondiging dat Christus in hun ziel geboren zal worden al zo groot is voor Gods bedrukte erfdeel, wat zal het dan toch zijn als Hij Zijn belofte vervult en Zichzelf openbaart als de Immanuël: God met ons. We weten dat de oudtestamentische profetie van Jesaja op Gods tijd vervuld is geworden.

DJK : *“Zo kan de Heere Zijn volk de zaligheid in Christus beloofd hebben, waardoor zij reeds de kracht ervan in hun ziel geproefd en gesmaakt hebben, doch dat het wacht op de vervulling ervan.”* Kijk lezer, dit is natuurlijk maar net hoe we dit verstaan. Ontvangt een ziel dit, niet in een weg van geestelijke afsnijding, dan is het een geestelijke heenwijzing, en moet die ziel met deze heenwijzing inderdaad nog de dood in. Let wel, deze heenwijzing is dus geen openbaring, want waar Christus Zich aan een verloren ziel zaligmakend openbaart, daar is die ziel de heerschappij van zijn eerste geestelijk man afgestorven, lees Rom. 7:1-3. Daar is de ziel rijp voor inlijving, rijp voor een zielsredding, omdat door deze geestelijke afsnijding in een ONHOUDBARE nood voor God is gekomen.

Lees ook hier de allesbeslissende twaalfde bijlslag zoals Thomas Boston deze heeft omschreven: “Nu is de tijd gekomen wanneer de mens slingerend tussen hoop en wanhoop, zich voorneemt om TOT CHRISTUS TE GAAN ZOALS HIJ IS; en derhalve, gelijk een stervend mens zich uitstrekt juist voor zijn adem uitgaat, zo vergadert hij al de gebroken krachten van zijn ziel bijeen, beproeft om te geloven en in zekere mate grijpt hij Jezus Christus aan. En nu hangt de rank daar aan de oude stam, bij een enkele tak van een natuurlijk geloof, voortgebracht door de natuurlijke sterkte van iemands eigen geest, onder een allerdrukkendste noodzakelijkheid Ps. 78:34, 35; Als Hij ze doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg. En zij gedachten dat God hun rotssteen was en God de Allerhoogste hun Verlosser; Hosea 8 vers 2: Dan zullen zij tot Mij roepen:mij God! Wij, Israël kennen U! Maar de Heere, voorhebbende Zijn werk te voltooien, brengt dan nog een andere slag toe, waardoor de rank geheel afvalt. De Geest van God ontdekt overtuigend aan de zondaar zijn uiterste onvermogen om enig ding te doen dat goed is; en dus sterft hij, Rom.7:9. Die stem slaat krachtdadig alles overstemmend en verbrijzelend door zijn ziel: Hoe kunt gij geloven? Joh.5:44. Gij kunt niet meer geloven, dan dat gij uw hand tot den hemel zoudt strekken en Christus vandaar nederbrengen! En dus ziet hij ten laatste dat hij zichzelf in eeuwigheid niet kan helpen, door werken noch door geloven; en niets meer hebbende om te blijven hangen aan de oude stam. valt hij daarom af. En terwijl hij dus in de uiterste verlegenheid is, ziende zichzelf waarschijnlijk weggevaagd te zullen worden door de vloed van Gods toorn; en nochtans onmachtig om zo veel als zijn hand uit te steken om een tak aan te grijpen van de Boom dse levens, groeiende aan de zijde der rivier, DAAR WORDT HIJ OPGENOMEN EN INGEENT IN DEN WAREN WIJNSTOK, DE HEERE JEZUS CHRISTUS, DIE HEM GEEFT DE GEEST DES GELOOFS.”

Meditatie: Daarmee geeft de Heere te kennen dat Hij al Zijn beloften gewis en zeker op Zijn tijd zal vervullen. Ziet u behalve de schone harmonie van het Oude en Nieuwe Testament ook die van een belovend en vervullend God? Christus Zelf heeft deze harmonie in Zijn Hogepriesterlijk gebed aangegeven, door te zeggen: ‘Uw Woord is de waarheid.’ (Johannes 17:17) En waarin komt de harmonie tussen het Oude en Nieuwe Testament in het bijzonder openbaar? Wel hierin dat Christus als de Immanuël verhoogd en verheerlijkt wordt. Christus Zelf heeft hierop gewezen als Hij zegt: ‘Ik kom, in de rol des Boeks is van Mij geschreven.’ (Psalm 40:8) Hij hield de Joden voor: ‘Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het die van Mij getuigen.’ (Johannes 5:39) Ook heeft Christus de Emmaüsgangers op deze schone harmonie gewezen, want we lezen in Lukas 24:27: ‘En begonnen hebbende van Mozes en van al de profeten, legde Hij hun uit in al de Schriften hetgeen van Hem geschreven was.’ De evangelist geeft tot versterking van Gods kinderen te kennen dat zij met een belovend en een vervullend God te doen hebben. **Hij is het Begin en het Einde en Hij laat nooit varen het werk dat Zijn hand begon. Wat Hij belooft, vervult Hij ook.** Dit gebeurt echter op zulk een wijze, dat Hij ervoor geëerd zal worden en u erkennen zult dat het alleen vrije genade is.

DJK : Dit is een gruwelijke misvatting, waardoor velen van Gods volk in banden van dienstbaarheid worden gehouden. Want, waar God in Christus spreekt, daar is het op dat moment, in die stonde vervuld. Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er. Waar God de zaligheid in Christus aan Zijn beminden beloofd, dan is het daar ook voor die verloren zondaar op dat moment voor hem persoonlijk vervult, krachtens toepassing en toerekening, 1 Kor. 1:30. En wat God in Christus voor die zondaar krachtens

toepassing en toerekening heeft vervuld, zal Hij nimmer laten varen. *Vertrouwende ditzelve, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op den dag van Jezus Christus; Fil. 1:6.*

Met de volgende kanttekeningen daarbij :

10)

een goed werk

Namelijk des geloofs in Christus en der bekering tot God.

10)

voleindigen

Dat is, meer en meer zal vermeerderen, versterken en bewaren.

Velen denken zovan, Kerstfeest (het Kind is geboren) is nog geen Golgotha. Een vreselijke on-Bijbelse uitleg, waar de apostelen nimmer over hebben gesproken. Een laatste vraag nu aan u ter overdenking : Wanneer den Heere nu tot een ziel in dat dodelijkst tijdsgewricht tot (verkoren) ziel zegt: "Komt dan, en laat ons samen rechten, zegt de HEERE; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol, Jes. 1:18."

In deze tekst staat twee keer: 'zij zullen worden'. Taalkundig zou men hiervan kunnen zeggen, dat dit in de toekomstige tijd geschreven staat. De vraag aan u: moet het daar in die stonde bij die ziel dan alsnog geschieden, of is het hem daar in die stonde middels deze woorden alrede in Christus geschonken en toegepast...?!

Meditatie: Vrienden, is deze verborgenheid u reeds een verborgenheid geworden die voor u niet verborgen kon blijven? **We wensen u de waarachtige wedergeboorte toe, opdat er zo plaats wordt gemaakt voor Christus in uw hart.** Dan zult u zien de schone harmonie tussen het Oude en Nieuwe Testament, maar ook zal de harmonie tussen God en uw ziel geopenbaard worden. Namelijk dat Hij is uw Immanuël ofwel: God met u en u met God. Christus wordt u nog weer voorgesteld. Waakt ervoor dat u zich niet verhardt, naarmate u meer van Christus hoort dat hij is de Immanuël: God met ons.

DJK : "We wensen u de waarachtige wedergeboorte toe, opdat er zo plaats wordt gemaakt voor Christus in uw hart." De leer die in deze meditatie verkondigd wordt, komt kort samengevat hierop neer: 'Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zaligen dat alrede wedergeboren is.' Het is een leer regelrecht uit de hel vandaan, waarmee helaas ook velen van Gods verlost volk bevangen zijn geworden. Volgens deze leer heeft een ziel (onwetend) het leven, en daarmee (onwetend) alrede in Hem zijn verlossing, zonder dat hij ooit voor God om heeft behoeven te komen. Gods recht en Zijn heilige deugden worden hierin op een niet gering wijze getart en gekrenkt. Het is een pure vermenging van Wet & Evangelie, en daarmee ook een vermenging van Gods rechtvaardige toorn over de zonden en Zijn liefdevolle barmhartigheid in Christus. Hoe weinigen beseffen dat tussen deze twee, Gods heilige recht geestelijk verborgen ligt. Waar God Zijn recht handhaaft, en een zondaar onder dat heilige recht verloren gaat,

alleen daar pas kan God hem in Christus Zijn barmhartigheid op een zeer liefdevolle wijze bewijzen. Wanneer dan een ziel door de weg van Gods heilige recht het Kindeke Jezus in zijn arme verloren ziel geestelijk heeft mogen baren, daar **is** hij alrede in Hem gerechtvaardigd door het geloof middels geestelijke inlijving, en ook wedergeboren in/uit Hem, omdat die ziel met Hem uit de doden geestelijk heeft op mogen staan tot een vernieuwd leven uit Hem. *Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelven voor mij overgegeven heeft, Gal. 2:19-20.* De wedergeboorte en de levendmaking vloeien geestelijk dus voort uit de rechtvaardiging door het geloof in Jezus Christus. Paulus leerde in zijn Galaten- en Romeinenbrief geen wedergeboorteleer, maar een rechtvaardigingsleer, waaruit het nieuwe leven Christi voortvloeit...!! **Lees hier in Rom. 5:1-2** *Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus; Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.*

En in Rom. 6:4-8 *Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns dood, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde. Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;*

Met deze woorden uit de Romeinenbrief weten velen, die de zgn. (veronderstelde) wedergeboorteleer zo zeer beminnen, werkelijk geheel geen raad. Waarom niet? Eigenlijk heel eenvoudig, namelijk omdat ze nimmer geestelijk zijn gestorven aan de vloekes van Gods heilige wet tot betaling, c.q. nimmer gestorven zijn aan de eis van God tot een volkomen gerechtigheid. Mag ik dit volgende u vanuit de liefde van mijn hart misschien toeschreeuwen? **Gij dwazen, hetgeen gij zaait, wordt niet levend, tenzij dat het gestorven is, 1 Kor. 15:36.....!!!**

Ze verkrachten de heilsleer van de Heere Jezus en Zijn apostelen. Weer anderen menen een belofte van God te hebben verkregen, echter zonder dat zij, vanuit een onhoudbare zielennoed, verloren zijn gegaan onder de toorn van Gods heilige wet. Dit zijn de zgn. voorkomende waarheden, waarmee de duivel zeer velen heeft bedrogen. De beloftenissen zijn dus door de werking van de Heilige Geest alleen levendmakend, wanneer die zondaar zijn leven, c.q. zijn bestaan voor God, niets meer hebbend tot betaling, voor en onder God verloren is gegaan. Een verschil tussen hemel en hel. Wanneer dus een ziel alleen ontdekt is geworden, maar nimmer de belofte in en door Christus heeft ontvangen, in de weg van Gods heilige recht, dan hebben we maar te vrezen dat zo'n ziel voor eeuwig verloren is gegaan. Dan is dit niet meer dan een heenwijzing, of een voorkomende Waarheid geweest, maar beslist geen belofte geweest.

Bedenk dat de dwaze maagden ook zoeksters en liefhebsters waren van de hemelse Bruidegom, maar konden niet met Hem ingaan vanwege dat ze geen olie in hun vaten hadden. En toch hadden zij de gestalte van een reine maagd, dat is de gestalte van godzaligheid. Maar ze hebben de kracht ervan verloochend, omdat zij de inwoning van de Geest van Christus misten. Ze misten de Geest der beloften en der vrijheid, Die het uit Hem nam om het Zijn volk te verkondigen, Joh. 16:13-15, Rom. 8:9. Zij misten de Geest die met onze geest getuigt dat wij kinderen Gods zijn. Op Biliam en op Judas was ook de Geest van Christus, waardoor zij grote krachten deden, duivelen uitwierpen en profeteerden. Maar zij misten de inwoning des Geestes, want hun werken bleken geen liefdeswerken uit Christus. Hun werken waren stinkende werken, zij waren vuil en verrot en vol van haat tegen God in Christus en hun naasten. Daarom schreef Jacobus: 'toon mij uw geloof uit uw werken'. Dat zijn de werken des geloofs, c.q. de werken der liefde. Hoe lief heb ik uw wet, zegt David in Psalm 119. Dat zingt David wanneer hij met zijn gemoed de wet Gods dient, Rom. 7:26. Het ware geloof heeft God lief boven alles, en zijn naaste als zichzelf. De liefde Christi is immers de vervulling der wet, en doet een ander geen kwaad. De graver, uit de gelijkenis van de schat in de akker, was het beeld van een zoekende vluchtende ziel, die Christus middels een heenwijzing gevonden had. Hij had Hem gevonden in het Woord Gods. Maar hij kon hem (nog) niet mijnen middels de beloftenis, vanwege dat deze beloftenis hem nog niet geschonken was geworden, in en door de weg van Recht en Gerechtigheid. Deze graver moest eerst alles geestelijk nog verkopen, om die akker met die Schat erin, te kunnen kopen. Het geestelijke beeld van 'alles verkopen' is hierin hetzelfde beeld, als het beeld van de koopman die schone paarden zocht. Ook hij moest alles verkopen, om die ene schone grote parel van grote waarde te kunnen kopen. Hoe moet een ziel dan geestelijke koopmanschap bedrijven? Namelijk, op de markt van vrije genade, waartoe hij wordt getrokken door de trekkende liefde des Vaders in dat hemelse gericht. Daar mag de zondaar al zijn zonden, al zijn (eigen)gerechtigheden verkopen c.q. verliezen, om deze om te ruilen voor een vreemde gerechtigheid. Dat is de aangebrachte volkomen gerechtigheid van Jezus Christus en Dien gekruist.

Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de beloftenis; maar God heeft ze Abraham door de beloftenis genadiglijk gegeven, Gal. 3:18.

D.J. Kleen